

Gageforholdene for Soldvæsenet, og heller ikke i 1848, da man forandrede Gageforholdene netop for denne Klasse, hvorom her er Tale. Det kan saaledes paa ingen Maade siges, at den af ham nævnte Regel har været stadigt fulgt, om den end i visse Tilfælde har været tagtaget. Den ærede Landssthingsmand fandt, at det vilde være meget let at udtrykke den Regel, som han tilsigtede, naar det kom til at hedde, at Enhver, som efter de hidtilværende Forhold er berettiget til at oprykke til en høiere Gage, skal have Skadesløsholdelse derfor; at saa vilde Regjeringen let kunne finde ud af denne Skadesløsholdelse, naar den almindelige Regel var givet; men derved er Sagen paa ingen Maade afgjort. Det kunde være godt nok under de Regjeringsforhold, vi tidligere befandt os under, at saadanne almindelige Sætninger vare udtalte, og at det saa var overladt Regjeringen at anvende dem; men nu skulde jeg dog troe, at det er nødvendigt tillige at sige, hvorledes Skadesløsholdelsen skulde være, at sætte visse Grænser for den. Thi det kan dog fornuftigvis ikke være Meningen, at enhver Mand, som nu staaer paa yngst Controlleurgage i Kjøbenhavn, for at blive ved det Exempel, skulde ved stadigt at beregne de foresaldende Vacancer mellem hans nærværende Formand, være berettiget til, uden Hensyn til den senere Lovgivning, at ascendere til 1,800 Rbd., som i den Kongelige Resolution af 1848 er fastsat. Det vilde dog vel være alt for galt. Vil man altsaa give Videre eller Andet, maa man udtrykkeligt udtale, hvorledes Skadesløsholdelsen skal være. Men det maa ogsaa erindres, at Lovudkastet ikke saaledes i almindelige Udtryk tilligger Embedsmændene Skadesløsholdelse for deres hidtil havde Indtægter; det siger bestemt, at Skadesløsholdelse kun tilkommer Embedsmanden for den Forskiel, der er mellem de gamle og nye faste Indtægter, men ingenlunde for den Nedsættelse, der er foreslaaet i Procenterne for de Embedsmænd, som deraf have over 1,500 Rbd. Jeg kan ikke lade være at komme ind paa denne mere almindelige Side af Sagen, siden den ærede Landssthingsmand udtrykkeligt har gjort det til Gjenstand for Drøftelse, til samme Tid, som han har be-

mærket, at de nærværende Forhold ikke vare ham tilstrækkeligt bekendte. Jeg troer forøvrigt ikke, at der kan være Tale om, at der er nogen Tvivl mere om de factiske Forhold; jeg troer ikke, man kan modstige Rigtigheden af den Kongelige Resolution og de dertil knyttede Indstillinger, som jeg verbotenus har oplæst. Men for yderligere at have denne Tvivl, har jeg siden igaar ladet tage en fidedmeret Afskrift — fidedmeret ikke af mig selv, men af en anden Embedsmand, for at det kan være saameget sikkrere — af de Bestallinger, der ere meddeelte de vedkommende Embedsmænd, og hvad staaer der i dem? Der staaer: „For hvilket hans Tjeneste Vi allernaadigst have bevilliget ham at nyde hvad ham ved allerhøieste Resolution af Dags Dato er tillagt eller herefter ham tillagt vorder, hvilket saaledes skal vedblive, indtil Vi anderledes tilsige.“ Jeg troer, at deraf saameget klarere maa fremgaae, at der slet ikke kan reises nogetsomhelst Spørgsmaal med Hensyn til den specielle Embedsklasse, hvorom her er Tale.

Hvad dernæst Forslaget angaaer, som er stillet af den ærede 2den Landssthingsmand for 9de Kreds (Køster), da nødsages jeg til atter idag at komme tilbage herpaa, fordi der er adskillige factiske Wildfarelser, som have indsneget sig i Argumentationen derfor. For det Første har den ærede Forslagsstiller bemærket, at man ikke kan drage nogen Analogie fra Pensionssloven, fordi Pensionssloven ligesom stiftede et nyt Contractforhold med de vedkommende Embedsmænd. Ja, dette har vistnok sin fulde Berettigelse med Hensyn til de Embedsmænd, der ikke isorveien ere ansatte, men da Pensionssloven ikke indskrænker sin Regel med Hensyn til Beregningen af visse Indtægter, her Procenterne, til de senere ansatte Embedsmænd, men ligefrem medfører Anvendelse for de nu ansatte, er Forholdet forsaavidt det samme. At der overhovedet ikke skulde kunne drages nogen Analogie af hvad man bestemmer i Pensionssloven med Hensyn til Embedsmænd, der gaar af, medens derimod her er Spørgsmaal netop om de Embedsmænd, der vedblive, det er en Indvending, der er fremsat af den ærede 5te Landssthingsmand for